

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΤΕ ο Ίβάν ειπε στο Γιουρί, ότι θα τον έστειλε στην Πετρούπολη να βρή την Κουλίγκιν, απ' την οποία δεν είχαν καθόλου ειδήσεις, και να την παρακαλέσει εκ μέρους των να τους στείλν τ' άταραχτήρια διαβατήρια, για να φύγουν για τη Γαλλία.

Ο Γιουρί του απάντησε, ότι είχε κατηγορηματική διαταγή να μην τον αφήσει καθόλου, μα αν ο Ίβάν του έδινε γραπτή διαταγή να πάη να συναντήσει την Κουλίγκιν, θα συμμορφωνόταν μ' αυτή, έφρόσον προηγουμένως θα του ύποσχόταν, ότι κατά τη διάρκεια της άπουσίας του, δεν θα έβγαυνε καθόλου απ' το σπίτι.

Ο πρίγκιψ του ύποσχέθηκε ότι του έδινε σε λίγο μια έπιστολή...

δ,τι του ζητούσε και του ειπε, ότι θα του έδινε σε λίγο μια έπιστολή για τη χορεύτρια.

Ο Γιουρί ύποκλήθηκε κ' άποκρίθηκε, ότι το ίδιο βράδυ απ' το Βίμποργκ, άλλ' ότι αυτό έξηγητάτο από μια συνομιλία του με τη Βέρα.

Ο Ίβάν ειχε τότε τη φυσική περιέργεια να ζητήσει να μάθη τί σχέση ειχε ή συνομιλία αυτή με την άναχώρησή του, μα ο Γιουρί έκανε σαν να μην ειχε άκουσει ή να μην ειχε καταλάβει. Και μαστιγώνοντας τ' άλογό του, έξακολούθησε το δρόμο του.

Ειχε νυχτώσει όταν ξαναγύρισαν στο σπίτι. Η Πρίσκα, μόλις το αντίκρισε, της φάνηκε πώς εκείνο το βράδυ ειχε πω πένθυμη όμη απ' τις άλλες ήμέρες. Καθώς διέσχιζε τις σάλες και τους διαδρόμους του, όπου έβλεπε σαές σιωπηλές, άνατριχίλαζε. Γ' αυτό, μόλις μπήκαν στο διαμέρισμά τους, ίκέτευσε τον Ίβάν να γράψη άμέσως την έπιστολή που θα έδινε στο Γιουρί. Έπειτα, γυρίζοντας προς το Γιουρί, τον ίκέτευσε να φύγη όσο το δυνατόν ταχύτερα.

Πρέπει να μιλήσω πρώτα στη Βέρα, απάντησε εκείνος.

Τότε, μίλησέ της γρήγορα, ειπε ο Ίβάν. Σίγορα εκείνη θα ξέρη καλύτερα από σένα πού θα βρης την άδελφή της.

Όχι, δεν τó ξέρει καλύτερα από μένα, άφάνητα.

Έν πάση περιπτώσει, μπορεί να έχη να σου άναθέσει καμιά παραγγελία για την άδελφή της. Καθώς μάλιστα στερείται ειδήσεών της, θα σέ βιάσει να φύγης τó ταχύτερο.

Έντοματαξύ, ή Βέρα κ' ο Ζιλμπέρτ έφτασαν κ' αυτοί κ' όταν ο Ίβάν τους μίλησε για τó προσεχές ταξείδι του Γιουρί στην Πετρούπολη, τó έπεδοκίμασαν κ' οι δύο τους.

Συχωρέστε με, ειπε τότε ο Γιουρί, μα θέλω να πω ίδιαιτέρως δύο λέξεις στη μοσχί μου κυρία Βέρα.

Οι άλλοι τους άφησαν άμέσως μόνους. Τότε ή Βέρα, σκανδαλισμένη, ρώτησε τó Γιουρί :

Μίλα γρήγορα, Γιουρί !... Μή κάνεις ν' άνυπομονώ μ' αυτό τó μυστηριώδες ύφος που έχεις.

Ο Γιουρί δεν της απάντησε άμέσως. Κύτταξε πρώτα μήπως κρυφάκουσε κανείς στις πόρτες κ' έπειτα, σκόθοντας στ' αυτί της, ρώτησε :

Είπθε βεβαία, ότι πέθανε ο Ντουμίν ;

Η Βέρα, άκούγοντας την ερώτησή του, άκούγοντας να της μιλούν για τόν προδότη που ή Έπιτροπή του Θανάτου τον ειχε σκωτώσει την ίδια νύχτα που σκοτώσε και τόν Γκονισόφσκιν μέσ' στο ύπόγειο της γοηής Κατερίνας, τραβήχτηκε πίσω. Κύτταξε μού στυγμή τó Γιουρί στα μάτια κ' έπειτα τον ρώτησε με τόνο αδυστηρό :

Ποιός σου τó ειπε, ότι ο Ντουμίν πέθανε ;

Η άδελφή σας ή ίδια, απάντησε σταθερά ο ύποχρής. Έπρεπε να τó μάθω αυτό. Μα πιστεύετε, ότι πέθανε, ενώ ίσως

δεν πέθανε...

Αφού ξέρεις, ότι πέθανε, πρέπει να ξέρης και πώς πέθανε. Πές μου λοιπόν, πώς πέθανε ; ειπε ή Βέρα, χαζύποτη πάντα, με αροστακτικό τόνο.

Τόν σκοτώσατε στής Κατερίνας, απάντησε ο Γιουρί, μα ίσως νομίξετε πώς τόν σκοτώσατε.

Τί σέ κάνει να ύποθέτης, ότι δεν εινε νεκρός ; ρώτησε ή Βέρα. Έγώ τόν είδα με τά μάτια μου νεκρό, σωριασμένο σε μια λίμνη αίματος...

Ξέρω... Ξέρω... Έκανε ο Γιουρί, μα καμιά φορά άνθρωποι που τούς νομίζουμε νεκρούς, δεν εινε νεκροί...

Αυτός ήταν νεκρός. Τόν έθαψαν μάλιστα...

Ναι.. Ξέρω και πούς τόν έθαψε και πού τόν έθαψαν. Βλέπεις, ότι τά ξέρω όλα...

Τότε, μη μιλήσης ποτέ πια για τόν Ντουμίν. Δέν άξίζει τόν κόπο, σε βεβαιώνα.

Και όμως... και όμως... Έκανε ο Γιουρί, που φαινόταν πολύ έπιμονος. Συχνά, άνθρωποι που νομίζουμε, ότι βρίσκονται μέσα στους τάφους τους, δεν βρίσκονται μέσα σ' αυτούς...

Πού θέλεις να καταλήξης ; ρώτησε ή Βέρα. Με στενοχωρείς μ' αυτά που μου λές, μα δεν με τρομάξεις.

Ε, τότε, έλατέ μαζί μου.

Πού θά με πάς ; Πού θά με όδηγήσης ; Θέλω να μάθω.

Ό! όχι πολύ μακριά. Στην ταβέρνα του φίλου μας Παύλου Άλεξάντροβιτς, που βρίσκεται κάτω απ' τó σπίτι.

Μέ σκανδαλίζεις ! ειπε ή Βέρα. Σ' ακολουθώ !

Δέν ειδοποίησε καν τόν Ζιλμπέρτ, ο όποιος ξαφνίστηκε, βλέποντας τó δωμάτιο άδειανó, όταν έπειτ' από λίγες στιγμές, ξαναγύρισε σ' αυτό.

Η Βέρα κ' ο Γιουρί κατέβηκαν κ' οι δύο μαζί στην ταβέρνα, της όποιας μια είσοδος έβλεπε στον μεγάλο αντίθαλαμο του σπιτιού. Κατέβηκαν κανείς από κει λίγα σκαλοπάτια κ' έβηκανε μέσα στη σάλλα της ταβέρνας, που ήταν κατακάθην κ' έβιασε κάπως με άλλα έξοχικό πανδοχείο.

Ο Παύλος Άλεξάντροβιτς, άν και παραμειώσε πολύ τόν εναντί του, λάβαινε έξαιρετικές φροντίδες για τó καπνιστήριό του. Τόν έβλεπε πάντα κανείς με μια πετοέτα στο χέρι, να έσοκονίζη τά έπιπλα ή να γυαλίζη τά σκεύη.

Οι πελάτες της ταβέρνας ήσαν συνήθως οι ίδιοι οι ένοικοι του σπιτιού, οι όποιοι πήγαναν σ' αυτή να πούν κανένα ποτήρι τσάι. Υπήρχαν όμως και πελάτες περαστικοί, οι όποιοι, όταν έβηπαναν μέσα, έπρεπε να πούν με είνγενεια τά περιεργα αυτά λόγια :

Σάς συγγαίρω εκ τών προτέρων για κάθε εύτυχία που μαυρούσε να σάς τύχη...

Αν δεν έρόφραταν τά λόγια αυτά ή άν δεν τά έλεγαν άπως έπρεπε, άμέσως όλες ή κουβέντες σταματούσαν μέσ' στην ταβέρνα κ' οι πελάτες άρχιζαν να συζητούν γυ' άσημαντα πράγματα, για τή βροχή ή τó κρύο.

Ο Γιουρί μίτρε πρώτος. Η Βέρα τόν άκολουθησε με τó κεφάλι της τυλιγμένο σ' ένα σάλι που της έκρυβε όλο σχεδόν τó πρόσωπο.

Οι άλλοι πελάτες της ταβέρνας δεν γύρισαν καθόλου τó κεφάλι τους, όταν ο Γιουρί, μπαίνοντας μέσα, πρόφρασε την καθιερωμένη φράση. Έξ άλλου, όσοι έσύχναζαν στην ταβέρνα, δεν έδειχναν καμιά περιέργεια οι μόν γα τούς δέ κ' άν δεν μιλούσαν σχεδόν καθόλου μεταξύ τους. Υπήρχαν μάλιστα και πελάτες που δέν μιλούσαν καθόλου μεταξύ τους. Ίσως να ήσαν βουβοί. Πάντως, ο Παύλος τούς έξωηρητούσε με νοήματα.

Η Βέρα έρριξε μια ματιά σ' όλους κ' έπειτα κύτταξε τó Γιουρί, μα βλέποντάς τον να της σερβίρη ήουχα τó τσάι, άναρωτήθηκε γιατί την ειχε πάει εκεί.

Μά την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε κ' ένας άντρας άδύνατος μίτρε μέσα. Φορούσε κινέζικο καρτάνι και φαινόταν σαν εργάτης. Ειχε πυκνή γενειάδα που έφτανε ως τά μάγουλά του κ' ένας έπίδεσμος τού σκέπαζε τó άριστερό μάτι.

Χαιρέτησε σύμφωνα με τά καθιερωμένα, έσφιξε τó χέρι τού Άλεξάνδροβιτς, ο όποιος τού απάντησε : «Καλήσπέρα, Κατέραφ, κ' έπήγε κ' έκατσε στην πω σκοτεινή γωνία της ταβέρνας, όπου άρχισε να διαβάζη

ΕΤΙΧΟΙ

ΤΑ ΠΑΛΗΑ ΡΟΔΑ

Ήρθαν τά ρόδα τά παλιά
Ήρθαν χλωμά μπροστά μου
Τήν Κρινομέταπη ζητούν
Μέσα στην άγκαλιά μου.
Κι' ένα χρυσό ήλιόγερο
Απ' τόν παλόν αιθέρα
Άναζητάει στο πλάι μου
Τόν γέρω μου πατέρα.
Και τά φιλιά τ' άταίριαστα
Μέ τó παλνό του μύρο
Ξόνησαν και γοργηστούν
Στά χείλη μου τριγύρω.
Μά είν' έρημα τά χείλη μου
Κι' είν' άδεια ή άγκαλιά μου
Και τά παλιά τριαντάφυλλο
Μαδούν χλωμά μπροστά
(μου).

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

